

Zwaartekracht

Hoewel hij ergens ook wel wist dat de kans dat hij de gebeurtenissen van die ochtend ooit zou kunnen navertellen buitengewoon klein was, gaf Evert Nilic zijn ogen tijdens het neerstorten van de rode Ford Fiesta toch maar eens goed de kost. De huizen die in duizelingwekkende vaart op hem hem afkwamen, de kleine autootjes op de straat die met iedere seconde groter en groter werden. Hoe lang zou het eigenlijk duren voor dat de auto straks te pletter zou slaan? Tien seconden? Vijf? Als hij beter had opgelet bij de natuurkundelessen van meneer Verpoort zou hij de duur van zijn val misschien nog hebben kunnen berekenen. Dan had hij geweten dat de zwaartekracht er op dit moment voor zorgde dat de rode Fiesta met een snelheid van pakweg 9,81 meter per seconde afstevende op het zwarte asfalt onder hem. Op een toon die suggereerde dat hij op het punt stond een groot geheim te onthullen, had Verpoort de leerlingen verteld dat de zwaartekracht in feite de *ducktape* van het heelal was. Zonder deze kracht zou ons complete heelal uitdijen, net zoals de tante van Verpoort, die volgens hem bij het uitdoen van haar korset de hele kamer kon laten vollopen.

Er was in de hele klas maar één jongetje die begreep wat Verpoort allemaal stond uit te leggen, terwijl hij met korte stompjes krijt de ene na de andere formule op het donkergroene schoolbord krabbelde. En dat was Simon Vermeiren, de jongen die altijd voldoende haalde, die nooit te laat kwam en die in zijn eentje meer leek te weten dan de hele klas bij elkaar. Evert Nilic was tijdens de les blijven hangen bij het beeld van de dikke tante en het zachte, blubberende vlees dat langzaam maar zeker het hele klaslokaal opvulde. En ook nu stroomde haar roze vlees weer onherroepelijk zijn bovenkamer in.

Zo zat Nilic achter het stuur van de gestolen Ford Fiesta. Waarom moest hij nou uitgerekend aan de natuurkundelessen van Verpoort denken? Hij had het beroemde filmpje verwacht waarin hij zijn leven in een flits voorbij zou zien schieten, maar dat was blijkbaar een fabeltje. Hij moest het doen met het beeld van Verpoort, diens dikke tante en die magere jongen van Vermeiren. Misschien was de rest van zijn leven de moeite van het vertonen niet waard, dacht Nilic. Hangen op de betonnen bankjes voor het winkelcentrum. Met gestolen benzine op een afgetrapt brommertje 's avonds laat over de stadsring scheuren. De maandelijks gang naar de sociale dienst, waar hij in ruil voor vijf verzonden sollicitatiebrieven weer een maandje uitkering kon krijgen. Niet echt een blockbuster, moest hij zelf ook toegeven. Maar de overval van vanochtend, dat was andere koek.

Ook Simon Vermeiren werd die ochtend niet getraakteerd op het filmpje van zijn leven. De oud-klasgenoot van Evert Nilic stond, zoals iedere dag, in de hete zon parkeerbonnen uit te schrijven op de drukke Amendolalaan. De hitte was bijna ondraaglijk, zijn uniform plakte aan zijn lijf. Eén troost: de vrouwen op straat zouden vandaag ongetwijfeld weer lekker luchtig gekleed zijn. Hij fantaseerde wat er zou gebeuren als één van de dames hem zou uitnodigen in te stappen. Vrouwen hielden immers van uniformen. Als zijn teamleider erachter zou komen, zou hij natuurlijk op staande voet ontslagen worden. Zijn mooie donkerblauwe uniform, zijn carrière bij de politie, zijn pensioenopbouw... Zou hij het op het spel durven zetten voor een snelle wip met een lekker wijf? Dagdromend liep hij langs de stoffige auto's. Ze zouden naar het verlaten fabrieksterrein net buiten het centrum rijden. Daar zou hij haar nemen, liggend op de motorkap. Daarna zou hij zijn lul schoonvegen aan haar jurkje en een pakje sigaretten uit zijn broekzak frummelen. Ah, de geur van een pas opgestoken sigaret en een warme vrouwendij onder zijn hand! Toen werd hij in gemijmer opgeschrikt door het geluid van een politiesirene en door het trillen van zijn mobiele telefoon. Geërgerd voelde Simon in zijn broekzak. Dat kon maar één iemand zijn.

Menzo was met het idee gekomen: de juwelier op de Garibaldilaan. De winkel van het oude echtpaar was een makkelijke prooi voor de twee mannen. Een lege sporttas, een neppistool en een paar nylonkousen van Menzo's moeder was alles dat ze nodig zouden hebben. En een vluchtauto

natuurlijk, maar die zou Evert wel regelen. Zijn oog was gevallen op de rode Ford Fiesta die al een tijdje op het braakliggende terrein tegenover de matrassenwinkel geparkeerd stond. Voor het eerst in zijn leven, dacht Evert, pakte hij eens een keer iets op een grondige manier aan. Hoewel hij niet bepaald in de wieg gelegd was om een burgerlijk leven te leiden, had Evert wel degelijk oog voor de discipline die je nodig had om zo'n bestaan op te bouwen en vooral: om het vervolgens vast te houden. Een beetje zoals die jongen van Vermeiren het misschien wel had aangepakt. Hun vorige plannetje, om in opdracht van Dikke Toni een partij gestolen *Beats* door te verkopen, was voor Evert en Menzo in een mislukking geëindigd. Een meningsverschil met één van hun eerste klanten liep uit op een vechtpartij. De politie werd gealarmeerd en Menzo en Evert hadden het hazenpad moeten kiezen, hun handeltje op straat achterlatend. Het zakenleven was niets voor Evert, had hij besloten.

Maar hier lonkte een slecht bewaakte juweliersetalage vol kostbaarheden waarmee ze hun gezamenlijke schuld bij Dikke Toni makkelijk zouden kunnen aflossen. Wie weet bleef er zelfs nog iets over voor een korte vakantie naar de zon. Goed, dit was natuurlijk nog lang geen doordachte carrièreplanning met promotiekansen en een stabiele pensioenopbouw, maar voor hun doen kwam het aardig in de buurt. Ze hadden het dit keer goed voorbereid.

Simon Vermeiren pakte zijn mobiele telefoon uit zijn broekzak. Ja hoor, het was zijn teamleider. “VERMEER, DENK AAN JE TARGETS!!!” stond er. Die vervloekte targets. Het was al erg genoeg dat het politiekorps sinds kort van alle agenten bijhield of ze die week wel hun vastgestelde aantal parkeerbonnen hadden uitgeschreven. Maar om er dan ook nog eens aan herinnerd te moeten worden, nota bene door een man die niet eens wist hoe je zijn achternaam moest spellen, was ronduit vernederend. Daar had hij dus zijn hele leven zijn best voor gedaan. Om zich in deze hitte uit te sloven voor een of andere lul de behanger die het al teveel moeite vond de namen van zijn ondergeschikten te onthouden. Aan het werk dan maar weer. Simon had uitgerekend dat hij nog minstens drie bonnen nodig had om zijn baas tevreden te stellen.

Hoe anders was de ochtend voor Evert en Menzo uiteindelijk verlopen. Ze waren rustig de juwelierszaak binnen gestapt. En terwijl Menzo de oude winkelier onder schot hield, had Evert het glas van de vitrine verbrijzeld en was begonnen om de buit, gouden horloges, colliers en wat niet al in de witte sporttas te schuiven. Maar toen was dat vervloekte wijf van de juwelier binnengestapt. Met een *fucking* dubbelloops jachtgeweer in haar handen. Zonder met haar ogen te knipperen had ze de trekker overgehaald. Beng! - Menzo werd vol in zijn borst getroffen. Evert had het neppistool naar het hoofd van het oudje gegooid en was toen als een haas de winkel uit gevluht, terug naar de auto die nog met ronkende motor half op het trottoir stond.

Het viel Evert op hoe opvallend rustig hij was in zijn hoofd, ook toen hij de huilende politiesirenes achter zich hoorde. Even maar had hij lichte paniek gevoeld. Dat was toen hij met piepende banden de bovenste etage van het parkeerdek van de Springhavergarage had bereikt en zich realiseerde dat hij zich had klemgereden. Maar toen hij de zwaailichten van het arrestatieteam in zijn achteruitkijkspiegel zag opdoemen, had hij zonder aarzelen het gas weer diep ingetrapt en was met ware doodsverachting recht op de metalen balustrade afgereden. Dan liever de lucht in.

Bingo! Dacht Vermeiren bij zichzelf. Aan de overkant van de straat stond een dikke Mercedes cabriolet, dubbel geparkeerd én met zijn neus in de verkeerde rijrichting. Deze dikke bon zou hem dat vervloekte target ruimschoots doen halen, nog vóór zijn lunchpauze. Hij beende de straat over en haalde zijn bonnenboekje al uit zijn borstzak. Hij inspecteerde het voertuig eerst op overige onvolkomenheden, en begon te schrijven. Het duurde niet lang of een kleine corpulente man kwam uit één van de winkels gerend, in zijn kielzog gevolgd door een blonde juffrouw op hoge hakken. Druk gesticulerend probeerde de eigenaar van de Mercedes Simon op andere gedachten te brengen. Stiekem genoot hij van dit soort momenten. Natuurlijk, er kwam altijd wel een beetje

agressie bij kijken, maar Simon wist de wet aan zijn zijde. En bovendien: nu het proces van het bonnenschrijven eenmaal in gang was gezet, kon hij de zaak eenvoudigweg niet meer terugdraaien. Hij waande zich een scheidsrechter die ver in blessuretijd nog voor een strafschoop fluit.

Onaantastbaar.

Simon voelde de hand van de jongedame op zijn schouder in een poging hem het verder schrijven te beletten. Hij keek haar aan en probeerde haar met zijn blik te imponeren. Dat lukte maar half, merkte hij toen hij even later een klodder speeksel op zijn wang voelde landen. Een enkelvoudige belediging van een ambtenaar in functie, dacht Simon en hij hoorde de kassa in gedachten alweer rinkelen. Rustig schreef hij verder. Toen slaakte de vrouw opeens een ijzelijke gil. De corpulente man trok zijn vriendin aan haar arm mee de stoep op en hield zijn handen in afschuw voor zijn gezicht. Verbaasd door hun plotselinge vertrek keek Simon op. Boven zich zag hij een rode auto die met de nodige vaart op hem afgezeild kwam.

Vlak voordat de Fiesta definitief ter aarde stortte, kruisten de blikken van Evert en Simon elkaar nog even. Een kort moment van verstandhouding? Wie zal het zeggen. Gedeelde herinneringen aan een jeugd tussen het beton, wellicht. Of misschien dachten ze beiden wel terug aan de natuurkundeles van Verpoort over de zwaartekracht. Het zou te ver voeren om te spreken van een feest der herkenning maar de impact van hun onverwachte weerzien was er zeker niet minder om.

Merlijn Draisma
(1667 woorden)